

„Čo sa robí? Žena, šak hen ten búrka nič nie je,“ směje se, „to sa drív verilo,že príde diabol, to včil nie. Odpočín si a něrob si hlavu.“

O matku se stará rodina, chlapec se vrtí v postýlce, Spí sladce, jak jen čerstvá stvoření umí. Bytovka na vsi je jak králikárna. Ostatní mají chalupy se zahradami vedoucími do polí a luk. Jen u Stodolů se vše řídí chlastem starého Stodoly. Zlého opilého chlapa, který se nebojí rány. Chlast a cigarety. Tím starý Stodola žije. Na děcka jen řve, nebo je mlátí.

Kluk pomalu roste.

Když je nejhůř, vezme matka děti a utečou k sousedům. Malého Jaroslava tam nakrmí, uklidní a schovají.

Stodola se s ničím nepáře, jednou když má jejich vlčanda štěně, hodí s ním plnou silu o zeď. Fena kníká, ale sedí a ani se nehne. Mrtvé štěňátko leží na zemi, jakoby spalo.

„Nemáš toľko trtkat,“ chechtá se starý Stodola. Opilý, jak zákon káže. Fena otočí hlavu a kňučí smutkem.

Matka pohladí vyděšeného Jaroslava po vlasech a usmívá se. V očích má jen zvláštní odpor a pokoru před opilcem. Jen krčí rameny. Svoje děti brání, jak se dá, ale je jen slabá ženská.

„Čo robíš?“ křičí otec na Jaroslava. U nohou mu cupitá malé kuřátko. Jaroslav vezme cihlu a na kuřátko ji pustí a pak se směje. Dostane výprask a zase řve.

„Taká škoda, kura mohlo byť,“ křičí na Jaroslava československy, „já vás naučím, tady bude pořádek.“

Učí je tak, jak umí. Facky a bití. Domácí násilí nikdo neřeší, vždyť přece ženská musí poslouchat na slovo. Jinak to u Stodolů nejde.

„Takový hezký chlapeček,“ chválí ho sousedky. Matka ho bere do práce do družstva. Kolikrát malého Jardu hlídají hodné tety? Kolikrát čeká, až fotra přejde špatná nálada u lidí, za kterými za několik let přijde jako vrah? A jak se odvděčí?

—

Kolem Chabeřic teče Sázava, něžná rychlá řeka, kolem jsou louky a lesy jak z pohádky. Jaroslav školu nesnáší, hloupý úplně není, ale učí se doma přežít a školu k tomu nepotřebuje. Radši jde s vlčákem ven, toulá se přírodou.

„Co tu děláš, Stodolo? Paseš psa?“ smějí se mu děcka. Vztek bez sebe vezme kámen a cíl nemine. Posměváček to chytne pěkně do hlavy, i krev teče.

Kluk doma řekne, co mu soused udělal.

Jaroslav je vzápětí samá modřina. Ale je zvyklý, otec ho nešetří. Kamarády nemá, nebo spíš ti, co někdy měl, se k němu dnes nehlásí.

Učitelka si pozve Stodolovi do školy.

„Jarda neprospívá, to určitě víte,“ začne a Stodolovi krčí rameny, „doporučila jsem jej přeradit do zvláštní školy.“

Co taky jiného? Jaroslav se neučí a otci na vzdělání nezáleží. Stejně půjde do družstva, tak na co škola. Jen doma dostane pro jistotu výprask. Jak jinak. Zvláštní škola ho oceňuje, ale jemu je to jedno. Školu skončí a jde makat. Šije boty, bydlí doma.